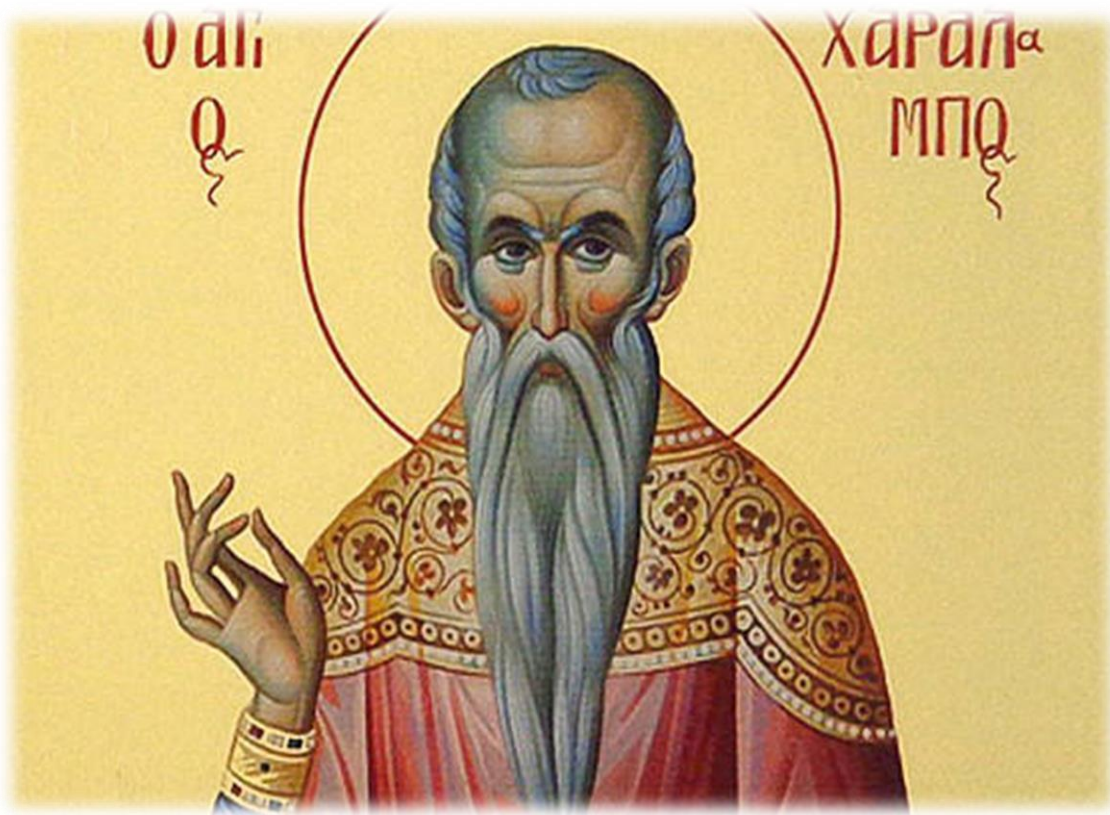

Στην εορτή του Αγίου Χαράλαμπος.

Φεβρωνία μοναχή (†).

Άγιοι.

Σήμερα, παιδιά μου, που γιορτάζουμε τον Άγιο Χαράλαμπο, αλλά και σε κάθε εορτή και μαρτύριο Αγίου, σκέφτομαι αυτό το πατερικό: «οι Άγιοι κρινούσιν ημάς» (βλ. Α΄ Κορ. 6:2).

Πραγματικά, οι Άγιοι θα μας κρίνουν, αυτοί που μιμήθηκαν την ζωή του Χριστού. Θα έρθει ο Άγιος Χαράλαμπος και θα μου πει: «Έλα εδώ, εσύ. Εγώ ήμουν 113 χρονών και υπέστην τόσα για το όνομα του Θεού. Εσύ τι έκανες για τον Θεό και για την δόξα του Θεού;» Έτσι θα μας πουν και θα μας κρίνουν. Και σκεφθείτε, πόσο οδυνηρό είναι ένα μαρτύριο για ένα παιδάκι 12-13 χρόνων, καθώς και για έναν ηλικιωμένο, που και ο ηγεμών νους δεν είναι δυνατός. Βεβαίως, η Χάρις του Θεού ενεργεί και χαριτώνει.

Τώρα, παιδιά μου, επειδή ο Άγιος Χαράλαμπος είναι επώνυμος της χαράς – διότι Χαράλαμπος σημαίνει λάμπω από χαρά –, χθες, στην αγρυπνία, τον παρακάλεσα να με φωτίσει να σας πω δυο λόγια για το βίωμα της χαράς. Δεν ξέρω αν έχετε διαβάσει κάπου, σε κάποιον από τους Πατέρες, έτσι συγκεντρωμένα κάποια πράγματα περί χαράς. Εγώ θα σας πω δυο λογάκια, έτσι όπως τα έχω διαβάσει κατά καιρούς, γι' αυτό το βίωμα της χαράς.

Υπάρχουν τρεις κατηγορίες χαράς. Η ανθρώπινη χαρά, η εμπαθής χαρά και η αγιοπνευματική χαρά.

Στην πρώτη κατηγορία είναι η ανθρώπινη, φυσική χαρά, η οποία ούτε εφάμαρτη είναι, ούτε έχει όμως και την σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος. Π.χ. βλέπουμε κάποιο αγαπημένο πρόσωπο που έχουμε καιρό να το δούμε και χαιρόμαστε, ή πάμε σε κάποιο μέρος που αγαπάμε, ή κάνουμε μια βόλτα στην θάλασσα και χαιρόμαστε. Αυτή είναι ανθρώπινη, φυσική χαρά, που δεν έχει μέσα αμαρτία.

Στην δεύτερη κατηγορία είναι η κατά κόσμον χαρά, που συνδυάζεται με την ικανοποίηση κάποιας ηδονής, κάποιου πάθους, είτε πρόκειται για φιλοδοξία, είτε για φιληδονία, είτε για φιλοκτημοσύνη. Κερδίζει π.χ. κάποιος ένα λαχείο και χαίρεται, ή απολαμβάνει κάποια δόξα, κάποια καταξίωση, κάποια αναγνώριση και ικανοποιείται το πάθος της φιλοδοξίας. Αυτή η χαρά είναι πρόσκαιρη, παροδική. Ο Άγιος Θεόδωρος λέει: «η χαρά του κόσμου αχαρής εστι, ρέουσα και τίκτουσα θάνατον». Είδατε εσείς κανέναν άνθρωπο που ζει κοσμικά να έχει πραγματική χαρά; Χαίρονται μόνο την στιγμή της ικανοποίησης του πάθους, της ηδονής. Εμείς οι μοναχοί μπορεί να νοιώσουμε κοσμική χαρά από την ικανοποίηση κυρίως του εγωισμού, της αυτοδικαίωσης, της αναγνώρισης, της καταξίωσης, της αποδοχής από τους άλλους. Σα να ήρθαμε στο μοναστήρι για να βρούμε αποδοχή και καταξίωση. Αυτή η χαρά είναι εμπαθής.

Στην τρίτη κατηγορία είναι η κατά Θεόν αγιοπνευματική χαρά.

Πριν μιλήσουμε όμως για την βίωση της αγιοπνευματικής χαράς, ας δούμε σε ποιες περιπτώσεις καθίσταται αδύνατη η βίωση αυτή της χαράς. Αυτό συμβαίνει στις περιπτώσεις των ανθρώπων που καταπατούν την ηθική συνείδηση. Και θα έλεγε κανείς, αλοίμονο στις ψυχές που έχει πάψει να τους ελέγχει η ηθική συνείδηση.

Επίσης, συμβαίνει σε πολλούς ανθρώπους να φαίνεται μεν ότι έχουν πνευματική ζωή, αλλά ουσιαστικά να «τα μπαλώνουν» με την συνείδησή τους. Δεν πειράζει το ένα, δεν πειράζει το άλλο. Και πάνε στον πνευματικό και παρουσιάζουν τις αλυσίδες – γιατί η αμαρτία είναι αλυσίδες –, τις παρουσιάζουν ωραιοποιημένες, επιχρυσωμένες και στολισμένες με λουλούδια. Μπορεί πίσω από ένα ψέμα να κρύβεται ένα έγκλημα. Όμως λένε, «είπα ψέματα», και τελείωσε. Είναι όπως η νοικοκυρά, που αντί να πάει στα σκουπίδια, πετάει τα σκουπίδια μέσα στο σπίτι. Αυτοί οι άνθρωποι δεν μπορεί να έχουν αληθινή, αγιοπνευματική χαρά. Γι' αυτό και τα κόμπλεξ της μειονεξίας και οι καταθλίψεις και οι αντιδράσεις. Διότι κάποια στιγμή αναταράζεται αυτό το υποσυνείδητο, στο οποίο απωθούνται όλα τα ενοχικά βιώματα, και το εξαγόμενο είναι αντίδραση, ανεξήγητα ξεσπάσματα, θυμός, μειονεξία, ψυχική κόπωση και όλα αυτά τα σχετικά.

Οι άνθρωποι όμως που ζουν αυθεντική πνευματική ζωή, βιώνουν την αγιοπνευματική χαρά κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες. Αυτή η χαρά είναι η χαρά που απορρέει από την ταπείνωση και την αυτομεμψία. Σ' αυτή την περίπτωση η ταπείνωση γίνεται η χωματερή, μέσα στην οποία συγχωνεύονται και δουλεύονται όλα τα ενοχικά βιώματα και οι τύψεις της συνειδήσεως, και έτσι καταργείται το υποσυνείδητο. Τότε η ψυχή γίνεται δοχείο που έχει μύρο και είναι ανοιχτό. Δεν μπορεί να μην ξεχειλίσει η ευωδία. Μήπως ο Άγιος Χαράλαμπος δεν είχε χαρά μέσα στις θλίψεις του; Βέβαια, πολλές φορές, όταν μας λένε για ταπείνωση και αυτομεμψία, αντιδρούμε και δεν θέλουμε να ακούμε· κουραζόμαστε. Αλλά η ταπείνωση είναι συνυφασμένη με την χαρά. Ακόμα και μετά από την αμαρτία μπορεί να νοιώθουμε χαρά, αν την αντιμετωπίζουμε με ταπείνωση και μετάνοια. Και αμαρτάνοντας και μετανοώντας αληθινά, μπορεί να νοιώθουμε χαρά, την χαρά της μετανοίας και των δακρύων.

Αν λοιπόν δεν νοιώθουμε χαρά, ας αναρωτηθούμε μήπως κάτι συμβαίνει. Είναι σαν να λέμε στους Αγίους, κάνατε λάθος που είχατε χαρά στο μαρτύριό σας. Σαν να κρίνουμε τους Αγίους, ενώ «οι Άγιοι κρινούσιν ημάς». Και ας μην λέμε, μου έφταιξε αυτό ή το άλλο, και γι' αυτό δεν έχω χαρά. Αυτό είναι κοροϊδία, ξεγέλασμα του εαυτού μας· είναι πλάνη. Γιατί την αγιοπνευματική χαρά την νοιώθουμε κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες.

**Από το βιβλίο: † Φεβρωνίας μοναχής, Ομιλίες στην τράπεζα της Μονής.
Έκδοσις Ιεράς Μονής Κοιμήσεως Θεοτόκου, Πανόραμα – Θεσσαλονίκη
2018, σελ. 69.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>